
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

66e jaargang nummer 5, 2017

Van de waarnemend voorzitter.....	1
Van het secretariaat	2
Dank + advertentie Herzog Medical.....	3
Aanmelding reünie + agenda ALV.....	4
Koos van de Bunt is op 88-jarige leeftijd overleden.....	6
Vrienden Golfdag 4 augustus 2017	8
De bizarre zoektocht naar Jan Huijgen (1).....	10
Advertentie Global Sports Communication	15
Het tandje van Dirk + advertentie Margriet Prins	16
Hetzelfde, maar dan anders	18
Ode aan de moeder aller sporten	21
Martin van Ooyen actief tijdens WK 2017 in Londen	22
Mien gaat internationaal	23
Voor het voetlicht: Yvonne van der Kolk	24
Fietsdag Groene Hart + advertentie Praktijk Energiek	30
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd + advertentie YALP.....	32
Voetlichtflits: Hugo Pont	38
Onze jarigen	39
Bijzondere jarige: Marko Koers	40

Kopij Vriendenband december 2017

Graag vóór 20 november 2017

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden

wijker55@zonnet.nl

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de waarnemend voorzitter

Beste vrienden,

Het buitenseizoen zit er weer op. Wij hebben een atletiek-seizoen beleefd met een recordpoging op de marathon, die was geregisseerd door onze eigen Jos Hermens en welke, zoals jullie weten, net boven de twee uur lag. Dit record zal binnenkort echt nog wel verbeterd worden.

Verder vielen de Wereldkampioenschappen op met een goed resultaat van wederom Dafne Schippers, goud op de 200 meter.

Echt van grote klasse hoe zij omgaat met alle stress vanwege het moeten halen van goud. Zij flikt dat dan maar weer op zo'n moment. Ook behaalde Dafne een bronzen medaille op de 100 meter. Heel, heel goed was Anouk Vetter met een bronzen plak op de zevenkamp. Verder behaalde Sifan Hassan een derde plaats op de 5000 meter, nadat zij haar gouden 1500 meter in duigen had zien vallen door een tactische blunder op deze afstand. Overige uitschieters waren Susan Kruminis op de tien kilometer in 31.20,24, een puike prestatie die haar een vijfde plaats opleverde. De atleten gaan zich nu weer opladen voor de komende Wereldindoorkampioenschappen in Birmingham en buiten de Europese kampioenschappen in Berlijn.

Wij, liefhebbers van de atletieksport, gaan elkaar binnenkort weer zien bij de diverse crossen, met standaard als belangrijkste startmoment van het seizoen de Warandecross te Tilburg. Hier staan midden- en lange afstandsathleten uit binnen- en buitenland aan de start om hun wintertrainingen wat meer inhoud te geven. Ook de wat massalere evenementen, zoals de Zevenheuvelenloop staan weer op de atletiekkalender. Atletiek blijft toch een sport waar jong en oud veel plezier aan beleven. Zoals de afgelopen Dam tot Damloop, het grootste loopspektakel van Nederland. Er zijn in dat weekend, naast de 10 mijl, een avondloop over 5 mijl, een wandeltocht en een fietstocht, 80.000 mensen in beweging. Ik blijf mij erover verbazen in deze tijd, en dat zonder rellen of andere ongemakken. Er is toch een tendens waar te nemen dat men zich beter voorbereidt op bepaalde evenementen. De getraindheid van mensen neemt geleidelijk toe, wat te zien is bij de bedrijvenlopen van de bekende lopen. Men biedt de medewerkers en medewerksters looptrainingen aan in samenwerking met gekwalificeerde trainers en trainsters.

Verder zien wij ook dat men de kantines gezonder maakt. Ik ben zelf in dienst bij de KNVB en daar zijn de kroketten en frikadellen totaal uit het assortiment gehaald, als wij tussen de middag lunchen of in de avond dineren. Een goed teken dat dit plaatsvindt; meerdere bedrijfskantines volgen dit initiatief.

Rest mij nog U allen te herinneren aan onze reünie in Maarn op zaterdag 28 oktober. Wij hebben daar weer een gevarieerd programma van gemaakt, zodat eenieder een fijne dag beleven kan. Ik ga er vanuit U daar uiteraard zien.

Melchert Kok, waarnemend voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Nieuwe begunstigers

Uitleg van VB achter ieder adres: VB = Vriendenband (ons 2-maandelijks verenigingsblad)

- Jan van der Wal, Oude Herenweg 16, 2402 JJ Alphen a/d Rijn (met VB);
- Terry Schaffers, De van der Schuerenmarke 44, 8016 MA Zwolle (zonder VB);
- Ueli Duppenhaler, Gsang 4, CH-4952 Eriswil Zwitserland (met VB).

Nieuwe leden

- Jaap van Amsterdam, Irenestraat 74, 2161 PZ Lisse, geboortedatum 3 december 1958, e-mail jaapenmario@ziggo.nl. Jaap heeft zelf aan atletiek gedaan en heeft veel bestuurlijke ervaring binnen atletiekclubs en bij de Atletiekunie, waar hij sinds 1991 lid is van de Sectie Training en Begeleiding en sinds 1991 Technisch Gedelegeerde op NK's. Ook was Jaap o.a. ploegleider van een Europacup team. Hij was vanaf 1991 tot de opheffing in 2016 secretaris/penningmeester van de SAF (Stichting Atleten Fonds);
- Eduard Talstra, Carneool 2, 9207 GE Drachten, geboortedatum 20 juni 1970, e-mail eduard.elisabeth@outlook.com. Eduard was in 1996 tweede op de 400 meter tijdens de NK. In 1996 heeft hij meegedaan met TeamNL op de 4 x 400 meter tijdens de Europacup voor landenteams.

Overlijden

- Koos van de Bunt is op 8 september op 88-jarige leeftijd overleden. (zie pag. 6/7)

Opzegging lidmaatschap

- Edine van Heezik, Lida Aardenburg, Sjouke Tel, Pieter Hamer, donatrice Lenie Blankenstein-Klop, donateur Hoss Wilstra, Bert Krijnen.

Wijzigingen

- Aart Veldhoen is op 25 augustus verhuisd naar Golden Delicious 52, 6922 AS Duiven;
- Bert Paauw is in zijn eigen straat verhuisd van nummer 2 naar nummer 3, met dezelfde postcode. Zijn nieuwe adres is dus Middendorpstraat 3, 7855 PR Meppen;
- Alle gegevens van Cor Lambregts zijn gewijzigd naar: Hattem 30, 6041 SB Roermond, telefoon 06-13708427, e-mail cor.lambregts@outlook.com.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- René van Zee heeft een zware niersteenoperatie ondergaan.

Dank

Tijdens de Nederlandse Kampioenschappen Atletiek voor Junioren in Vught werd ik verrast met de benoeming als Officier in de Orde van Oranje Nassau. Nu mag je van alles vinden van de meerwaarde van een Koninklijke Onderscheiding, maar het heeft mij – eerlijk is eerlijk – ongelooflijk veel voldoening gegeven. Dat komt ongetwijfeld mede door de motivatie en de setting waarin dit kon plaatsvinden. Ik zie het ook als een voorrecht om een ‘uit de hand gelopen hobby’ te hebben kunnen omzetten naar een boeiend arbeidzaam leven in de sport.

De ontvangen reacties en gelukwensen ook na de publicatie in De Vriendenband hebben mij goed gedaan.

Oprecht dank hiervoor!

Rien van Haperen

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijnjtes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor **jou** optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

www.herzogmedical.com

Aanmelding reünie

Zaterdag 28 oktober 2017 in

Brasserie Laag Kanje

Laan van Laag Kanje 1

3951 KD Maarn.

Binnen het bestuur is overlegd hoe en waar de reünie van de Vrienden dit jaar zal worden gehouden. Daarbij zijn een aantal factoren doorslaggevend geweest:

Een aantal leden heeft de voorkeur uitgesproken om naar een andere locatie te kijken, de meerderheid was echter van mening dat Brasserie Laag Kanje een prima gelegenheid is met een centrale ligging, parkeerplaatsen voor de deur, gemakkelijk per openbaar vervoer bereikbaar, goede vergaderlocatie en prima verzorging. Daarom is ook dit jaar weer gekozen voor Maarn.

Waar het bestuur wel iets aan gaat doen zijn de opmerkingen dat de vergadering te lang duurt en er meer tijd moet zijn voor elkaar. Ook is geconstateerd dat steeds minder mensen blijven voor het diner, in 2016 waren dat er slechts 30.

Er is nu gekozen om diner en lunch te combineren in een uitgebreide lunch. De vergadering zal zo kort mogelijk worden en de officiële plichtplegingen zullen plaatsvinden tussen de gangen van de lunch.

Het programma ziet er dan als volgt uit:

10.00 – 11.00 uur	Ontvangst met koffie/thee en iets lekkers.
11.00 – 12.00 uur	Algemene Ledenvergadering (voor agenda: zie pag. 5)
12.00 – 13.00 uur	Aperitief
13.00 uur	Lunch 1 ^e gang.
13.30 uur	Lunch 2 ^e gang. Keuze uit 2 soorten soep.
14.00 uur	Lunch 3 ^e gang. Keuze uit vlees of vis.
14.30	Lunch 4 ^e gang. Nagerechten.
15.00 – ??	Tijd voor elkaar: napraten, wandelen etc.

Tussen de gangen door worden dan de speciale dingen gedaan: Uitreiking pluimen, Vriendentrofee, beeldverslagen van grote evenementen waar supporters bij zijn geweest. Speech voorzitter AU etc.

De kosten voor deze reünie zijn € 45,- p.p.

Daarvoor krijg je bij binnenkomst iets lekkers en onbeperkt koffie en thee tot aan de lunch, een luxe 4-gangen lunch en 3 consumptiebonnen per persoon.

Je kan je tot uiterlijk 20 oktober opgeven voor deze reünie door middel van betaling op rekeningnummer: NL89 RABO 0357 8739 39 t.n.v.: Vrienden van de Atletiek. (onder vermelding van: 'reünie 2017' + naam/namen).

Bij Wim van der Krogt kun je terecht voor nadere informatie:

- Mailadres: wimvanderkrogt@xs4all.nl
- Telefoonnummer: 071-5891685 / 06-53561350

Geef het ook aan Wim van der Krogt door als je:

- Opgehaald wilt worden van het station Maarn onder vermelding van het tijdstip waarop je trein in Maarn aankomt.
- Speciale dieetwensen hebt (vegetarisch).

Uitnodiging

**voor de najaarsvergadering van de vereniging
"Vrienden van de Atletiek" op zaterdag 28 oktober 2017**

Locatie: Brasserie Laag Kanje, Laan van Laag Kanje 1, 3951 KD MAARN

Aanvang van de vergadering: 11:00 uur (ontvangst vanaf 10:00 uur).

Agenda:

- 1) Opening
- 2) Ingekomen stukken en mededelingen
- 3) Notulen van de ALV, gehouden op 29 oktober 2016 in Maarn (opgenomen in De Vriendenband nr. 6 van 2016, blz. 9 t/m 14)
- 4) Financiële stand van zaken
- 5) Bestuursverkiezing (zie toelichting hieronder)
- 6) Vrienden Jeugdfonds
- 7) Samenwerking met de Atletiekunie
- 8) Supportersreizen: ervaring en planning
- 9) Rondvraag
- 10) Sluiting van de vergadering

Ad punt 5) bestuursverkiezing:

We hebben Rien van Haperen bereid gevonden om zitting te nemen in het bestuur.

Volgens rooster zijn aftredend penningmeester Harry Peters, secretaris Kees de Kort en Wim van der Krogt. Harry en Wim zijn herkiesbaar. Kees wil zijn functie na 10 jaar neerleggen. Het bestuur draagt Jaap van Amsterdam voor als de nieuwe secretaris. Jaap heeft zelf aan atletiek gedaan en heeft veel bestuurlijke ervaring binnen atletiekclubs en is o.a. ook ploegleider geweest van een Europacup team. De leden zijn bevoegd tegenkandidaten voor te stellen. Deze voorstellen moeten vóór de vergadering schriftelijk bij het bestuur zijn ingediend.

We hebben nog geen nieuwe voorzitter gevonden, Melchert Kok blijft daarom onze waarnemend voorzitter.

Koos van de Bunt is op 88-jarige leeftijd overleden

De treffende kaart laat in één oogopslag alles zien wat voor Koos belangrijk was behalve zijn naasten: atletiek, fietsen, zijn tuin, de hoop op een nieuw bestaan na dit aardse.

Koos van de Bunt, Reünie Vrienden 2016. (foto Trudy Turk)

Toch een poging om te laten zien wie Koos was en wat hij voor de Atletiekunie heeft betekend.

In de jaren '70 was hij lid van de Nationale Technische Commissie. Dat betekende voor hem niet alleen vergaderen, maar ook geselecteerde topatleten begeleiden naar internationale wedstrijden in het buitenland, wat Koos met verve deed. Heb ervaren dat hij in vergaderingen beslist het gesprek niet domineerde, maar als hij zich liet horen, was het om theoretici terug te brengen naar de praktijk van de vereniging en van de atleet.

En of het daarna nu was als Sectie Wedstrijd Sporter, (de opvolger van de NTC), als bestuurder, als organisator, als wedstrijdleider, scheidsrechter, starter, als technisch gedelegeerde bij de 'belangrijke' wedstrijden in het land, als toeschouwer (onlangs nog bij het NK Junioren in Vught), als medewerker bij dopingcontroles, bij onze vereniging Vrienden van de Atletiekunie, waar hij altijd aanwezig was, kortom: in welke hoedanigheid dan ook, steeds was hij hoogst geïnteresseerd, kundig, betrokken.

En dan hebben we het nog niet gehad over Sportclub Reeuwijk. Het aantal uren dat hij aan de vereniging heeft besteed, is niet meer te tellen. Drie dingen sprongen daarbij in het oog:

- zijn jarenlang voorzitterschap;
- de Plassenloop, waar hij (natuurlijk geholpen door veel mensen) bijna alles deed, zoals de organisatie maar ook linten spannen langs het parkoers, alles weer opruimen en de linten drogen en oprollen -volgend jaar weer te gebruiken!-, enzovoort enzovoort;
- de zorg voor de accommodatie. Hoeveel grassprietten hij bijvoorbeeld op zijn knieën uit de -destijds- sintelbaan heeft gehaald, het is ontelbaar.

Daarnaast bestuurlijk werk voor sportpark De Groene Zoom waarin Sportclub Reeuwijk gevestigd is, en de sportraad van Reeuwijk.

Op 29 november 2008 werd Koos benoemd tot lid van verdienste van de Atletiekunie. Dat gebeurt meestal tijdens een Unieraadsvergadering of bij een nationaal kampioenschap. In zijn geval bij Sportclub Reeuwijk thuis! Veelzeggend en karakteristiek voor Koos! Trouwens ook voor Ellen die bij deze gelegenheid eveneens lid van verdienste werd voor háár grote bijdragen aan onze sport.

Koos heeft letterlijk én figuurlijk in zijn leven prachtige reizen gemaakt. Waaronder -op de fiets, samen met Ellen!- naar EK's in Athene en in Finland.

Atletiekunievoorzitter Theo Hoex was een van de sprekers tijdens de uitvaartplechtigheid. (foto Ed Turk)

Een gedicht, genaamd Ithaka, (een van de vele Griekse eilanden) en dat handelt over de tijd van de Griekse mythologie, laat een treffende overeenkomst zien. Daarom een enkel gedeelte daaruit tot slot.

*Houd Ithaka wel altijd in gedachten.
Daar aankomen is je doel.
Maar overhaast je reis in geen geval.
't Is beter dat die vele jaren duurt,
zodat je als oude man pas bij het eiland
het anker uitwerpt, rijk aan wat je onderweg verwierf,
zonder te hopen dat Ithaka je rijkdom schenken zal.
Ithaka gaf je de mooie reis.
Was het er niet, dan was je nooit vertrokken,
verder heeft het je niets te bieden meer.*

Moge de herinnering aan de prachtige reis die Koos in zijn leven gemaakt heeft, aan zijn opstelling en zijn daden, ook ten voordele van de Atletiekunie, een voorbeeld zijn en troost bieden bij zijn verscheiden.

Hugo Tijsmans

Vrienden Golfdag 4 augustus 2017

Één van de hoogtepunten van het Vriendenjaar is toch wel ons Vrienden golftoernooi. Het is traditie dat de winnaar het toernooi voor het jaar daarop mag organiseren. Frans van der Ham was dit jaar de gelukkigste, omdat hij in 2016 op de Heemskerkse Golfclub had gewonnen, wat ik op mijn beurt weer had georganiseerd.

Een andere traditie is dat de winnaar een verslagje maakt voor de Vriendenband. Dus bij deze.

Gedeelte van de fraaie golfbaan Bleijenbeek in Afferden.
(foto's beschikbaar gesteld door Frans van der Ham)

Het begon met het gastvrije ontvangst in het sfeervolle clubhuis van de golfbaan op het landgoed Bleijenbeek te Afferden in Limburg, waar Edith en Frans van der Ham ons verwelkomden met heerlijke koffie en Limburgse vlaai. Goed om te zien dat er een grote groep van 31 personen zich had aangemeld voor deze dag. Gezellig om weer heerlijk bij te kletsen over het afgelopen jaar.

Met een goodiebag, waarin een petje, golfhandoekje, wat zoetigheid, drinken en folders van de sponsor zaten, gingen we met 8 flights na elkaar de baan in voor onze 18 of 9 holes. Aangemoedigd door onze groepies Els Stolk en Betty van de Heuvel. Jaap Noordenbos en Wilma van de Berg en ik mochten als derde flight vertrekken. Ik begrijp er nog steeds niets van, maar ik kon die dag opeens heel goed golfen. Althans alles lukte. Ik kwam met de score van een “duikboot” van de baan af. Het zal wel door de positiviteit van Wilma en Jaap zijn gekomen. Na mijn nieuwe knie van vorig jaar begin ik eindelijk weer het gevoel terug te krijgen. Mijn handicap heb ik dan ook flink verbeterd.

Onder het genot van een drankje, hapje en drie-gangen-keuze menu werden alle ervaringen van de dag en het golfen uitgewisseld. Supergezellig. Frans had voor een enorme prijzentafel gezorgd en de winnaars mochten leuke dingen uitzoeken.

Bij de mannen lukte het Jan Struijk om de bal het dichtst bij de hole te krijgen. Daarentegen was de neary bij de vrouwen niet gevallen. Lilian van de Kooij sloeg de longest bij de vrouwen en Nick Mosselman was met zijn slag van 265 ! meter veruit de winnaar bij de mannen.

De uitslag van de 18 holes stableford:

- 1° Olga Commandeur, 41 punten
- 2° Jennie Struijk, 36
- 3° Nick Mosselman, 32
- 4° Bob Janssen, 29
- 5° Dick van den Berg, 28
- 6° Frans van der Ham, 28

De wisselprijs, doos met Sint Andrews ballen, ligt hier veilig in de kast. Deze neem ik volgend jaar weer mee om aan de nieuwe winnaar te overhandigen.

Noteer en reserveer maar alvast weer in jullie agenda's, 3 augustus 2018. Locatie wordt zo spoedig mogelijk bekend gemaakt.

Rest mij nog om namens alle deelnemers Frans en Edith te bedanken voor een heerlijke, gezellige en perfect georganiseerde Vrienden Golfdag 2017.

Tot 3 augustus 2018!!

Olga Commandeur en Frans van der Ham: 'talking the winner's way'.

Olga Commandeur

WINNAARS GOLFDAG VRIENDEN v/d KNAU

1999 Edense	Ella Hoogendoorn	2009 De Haenen	Piet Waaning
2000 Edense	Pin Hennipman	2010 Haarlemmermeer	Nick Mosselman
2001 Wijchen	Hans Smeman	2011 De Haenen	Rijn van den Heuvel
2002 Koepelse	Roelof Veld	2012 Prise d'Eau	Nel Smeman
2003 Kempense	Roelof Veld	2013 Welderen	Nel Smeman
2004 Spaarnwoude	Hilda van Ingen	2014 Heelsumse	Yvonne Veldhoen
2005 Zeegersloot	Egbert Nijstad	2015 Heverleij	Olga Commandeur
2006 Kleiburg	Frans van der Ham	2016 Heemskerkse	Frans van der Ham
2007 Heelsumse	Nick Mosselman	2017 Bleijenbeek	Olga Commandeur
2008 Rijk v Nijmegen	Hans Smeman		

De bizarre zoektocht naar Jan Huijgen (1)

Terwijl ik nadenk over de vraag, hoe ik mijn relaas over de zoektocht naar Jan Huijgen zal aanvangen, herinner ik mij ineens het volgende oude kinderversje:

*Jan Huigen in de ton
Met een hoepeltje erom
Jan Huigen, Jan Huigen
En de ton die viel in de duigen.*

Het versje stamt uit de negentiende eeuw en er hoort ook een dansje bij. De kinderen nemen elkaar bij de hand en vormen een kring, die tijdens het zingen ronddraait. Zodra ‘Jan Huigen, Jan Huigen’ wordt gezongen, komt de kring tot stilstand en laten de kinderen elkaar los. Bij de laatste regel laten zij zich, met enige vaart, achterover op de grond vallen.

Nog afgezien van de gelijkkluidende naam lijken het versje en de dans op treffende wijze onze zoektocht te illustreren naar Jan Huijgen, onze Olympiër die in 1908 deelnam aan de

Olympische Spelen in Londen, de enige ook van wie wij nog steeds in het duister tasten over hoe het hem sindsdien was vergaan.

Op deze foto van een deel van de ploeg voor de OS van 1908 zit Jan Huijgen op de voorste rij, tweede van links. (bron: website Nederlandse atletiekhistorici)

Veel fotomateriaal is er sowieso al niet van de man. In feite is de enige, ons bekende foto de hiernaast afgebeelde, die wij ook al in De Vriendenband nr. 6 van 2014 publiceerden, toen ik de start van onze zoekactie naar deze laatst overgebleven onbekende Olympische atleet aankondigde. Na de eerdere, met zoveel succes afgeronde zoektochten naar respectievelijk Tini Koopmans in Australië in 2009, Aat van Noort in Nieuw-Zeeland in 2012 en Lies Koning in Canada in 2014 was de

gedachte, dat met de nodige vasthoudendheid en wat engelengeduld, aangevuld met enig geluk, ook deze zoektocht met succes afgerond moest kunnen worden. Tja, je moet het maar hoog in de bol hebben.

Gelukkig kon ik, net als bij die eerdere zoekacties, opnieuw rekenen op de steun van mijn Australische vriendin Robin Huygens, de schoondochter van Tini Koopmans en, zoals eerder bewezen, geheel thuis op de vele genealogische sites die op het internet te vinden

zijn. Bovendien bood ook onze donateur Henk Werk, na mijn aankondiging van de zoektocht naar Jan Huijgen in De Vriendenband van december 2014, spontaan zijn hulp aan. Henk, die ik al ken vanaf mijn Suomi-tijd, is kind aan huis in de genealogie, sinds hij in de jaren negentig onderzoek ging doen naar zijn voorouders en al doende verzeilde in de oorsprong van kermisgebak en de geschiedenis van de Groninger kermis, waarmee zijn eigen familiehistorie nauw verweven bleek. Enkele jaren geleden heeft hij hierover een fraai, rijk geïllustreerd boek het licht doen zien.*)

Schamel uitgangspunt

Wat wisten wij bij de start van onze zoektocht eigenlijk van Jan Huijgen? De weinige, ons ter beschikking staande feiten waren die welke in Ton Bijkerks ‘Olympisch Oranje’ over hem vermeld stonden:

Johannes Hendrikus “Jan” Huijgen; * 17 augustus 1888 in Rotterdam; † niet bekend; woonde in Delfshaven; lid van *Pro Patria* te Rotterdam. Jan Huijgen nam deel aan de **10 mijlen snelwandelen** [2^e serie uitgeschakeld, race niet uitgelopen]; en de **3500 meter snelwandelen** [3^e serie uitgeschakeld, tijd: 17:43,0; niet geplaatst voor de finale].

Verder komt Jan Huijgen voor in het relaas van Wim Winkelman, die op blz. 26 in het bekende naslagwerk ‘1870-2000 – 130 jaar atletiek in Nederland’ van Aad Heere en Bart Kappenburg, uitgebreid verslag doet van de dagelijkse wandelgang van zijn woonplaats Delfshaven naar zijn werk in Rotterdam en terug: “Dat deed ik samen met mijn vriend Jan Huygen (ook deelnemer OS 1908).” Hij vertelt hoe al doende het idee ontstond om het snelwandelen als sport te gaan beoefenen, nadat Jan Huygen een keer op een zondag voor de grap met enkele snelwandelaars was meegelopen en tot zijn eigen verbazing had ontdekt, dat hij die had kunnen bijhouden. Het tweetal meldde zich aan bij het Rotterdamse *Pro Patria* en werd, lang verhaal kort, in 1908 naar de Spelen uitgezonden. Hetzelfde verhaal (eveneens met de naam Jan Huygen geschreven met een Griekse ij) komt voor in Aad Heeres boek ‘Van Spoorsingel tot Langepad – Honderd jaar atletiek in Rotterdam’ uit 1995, maar voegt feitelijk niets nieuws toe.

Ziehier eind 2014 ons schamele uitgangspunt.

Eerste resultaten

Daar kwam evenwel al gauw verandering in. Nog voor de Kerst van 2014 had Henk Werk in ‘Digitale Stamboom’ de geboorteakte van Jan Huijgen getraceerd, plus de gezinskaart van het ouderlijk gezin in Rotterdam. Daaruit bleek dat Jan een vier jaar oudere broer had gehad met dezelfde naam, die echter op 31 januari 1888 op vierjarige leeftijd was overleden. Jan Huijgen de tweede was dus een zogenaamd ‘vervangingskind’.

Uit de gezinskaart bleek tevens, dat hij op veertienjarige leeftijd naar Amsterdam was getrokken en daar op een wachtschip had gewoond, een afgedankt oorlogsschip dat aan het grote marinecomplex in Amsterdam lag afgemeerd en als logementschip werd gebruikt. Dat had zijn oudere broer Petrus vier jaar eerder ook gedaan. Die was nadien, in 1904, aan boord van *HM Zeeland* naar Rotterdam teruggekeerd. Dit gaf voeding aan de

*) Zie: <http://home.hccnet.nl/h.werk/Groninger%20kermis.htm>

gedachte dat wellicht ook de jongere Jan voor een carrière bij de marine had gekozen. Hoe we deze eerste, nieuw verworven kennis in verband moesten brengen met de hierboven aangehaalde dagelijkse wandeltochten samen met Wim Winkelman van Delfshaven naar Rotterdam, laat staan Jan Huijgens deelname aan de Spelen in 1908, daarover hadden wij nog geen flauw idee. Daar zouden we later nog wel achter komen, was de gedachte.

Intussen zat Henk Werk niet stil. Binnen 'no time' had hij op het internet allerlei gegevens gevonden van ene J.H. Huijgen, die op 2 maart 1923 met het s.s. 'Prinses Juliana' van Batavia naar Amsterdam was gereisd, om zich daar op 7 juni 1923 met Regina van der Weijde in de echt te verbinden. Met vrouw en twee stiefkinderen keerde hij vervolgens op 18 augustus van dat jaar met de Prinses Juliana terug naar Tandjong Priok. Op 24 januari 1924 kreeg het stel er daar een tweelingdochter bij.

Moordaanslag

Huijgen maakt intussen carrière in Noord- en Zuid-Sumatra, maar komt in 1930 in het nieuws als hij, als opzichter werkzaam voor de thee-onderneming 'Pagar Alam', zwaar gewond raakt bij een moordaanslag. De kranten in Nederland en Nederlands-Indië staan bol van

Krantenbericht van 12 april 1930 over het incident op de theeplantage. (bron: Nieuwsblad van het Noorden)

Hotel 'Rustoord' in Pagar Alam.
(bron: Internetsite 'Foto zoekt familie')

het incident. J.H. Huijgen (ook hier vaak geschreven als J.H. Huygen) zou zich tegenover de op de theeplantage werkzame koelies ontactisch hebben opgesteld toen die, uit vrees voor hekserij, hun wens om hun op de andere velden werkzame vrouwen op te mogen halen, niet gehonoreerd zagen. Huijgen wordt daarna door 159 koelies aangevallen en brengt het er ternauwernood levend van af.

In de laatste fase van zijn leven stapt Huijgen uit de theeplantersbranche om vanaf 1937

samen met zijn vrouw het pension ‘Rustoord’ dat zij sinds 1934 in Pagar Alam drijft, om te vormen tot een hotel. Op een internetsite vindt Henk Werk er zelfs een foto van. Na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog wordt Huijgen evenwel gevangen genomen en geïnterneerd in het mannenkamp in Muntok op het eiland Bangka, waar hij op 15 november 1944 komt te overlijden.

Geen spoor

Was dit nu de Jan Huijgen die wij zochten? Al gauw werd duidelijk, dat dit niet het geval was. Het bleek hier te gaan om de ruim twee jaar oudere broer (!) Johannes Hubertus van de door ons gezochte Olympische snelwandelaar. Maar hoe uitbundig de gevonden informatie over die oudere broer ook was, van Jan Huijgen zelf ontbrak ieder spoor. Uit het bevolkingsregister van Delfshaven, dat te vinden is in het stadsarchief van Rotterdam, bleek dat hij zich daar nooit had ingeschreven en ook in de adresboeken van rond 1906 kwam geen J.H. Huijgen voor. Bovendien bleek bij het CBG, Centrum voor Familiegenschap in Den Haag geen persoonskaart van hem te bestaan. Dat kon maar één ding betekenen: Jan Huijgen was vóór 1940 uit Nederland vertrokken en was er daarna nooit meer teruggekeerd. Want was hij vóór 1940 overleden, dan hadden wij via ‘Digitale Stamboom’ een overlijdensbericht moeten vinden. En dat was er niet. Zou ook hij dan wellicht in Nederlands-Indië zijn terechtgekomen?

Al met al had de tot nu toe afgelegde zoektocht toch wel degelijk iets opgeleverd. We hadden immers zijn oudere broer getraceerd! Het lag dus voor de hand dat wij ons nu eerst maar eens op diens levensloop en die van zijn gezin moesten concentreren. Via deze omweg hoopten wij dan uiteindelijk weer bij onze snelwandelaar zelf uit te komen.

Patentaanvraag

In de tussentijd heeft Robin Huygens in Australië niet stilgezeten. Eerst stuit zij op internet op een Australische patentaanvraag uit 2002 op naam van Johannes Hendrikus Anthonius Huijgen, waar als investeerder ook ene Bob van Zanten bij betrokken is. Vervolgens stelt zij vast, dat er in het telefoonboek van Australië drie families Huijgen of Huygen, waaronder een J. Huygen, voorkomen en tien families Van Zanten. Die is zij van plan allemaal te benaderen, deelt zij ons mede. Los daarvan stuit zij op ‘MyHeritage’ op Johannes Hendrikus Antonius Huijgen, geboren op 7 februari 1886 in Rotterdam, getrouwd met Johanna Gerdina van der Schantz en overleden op 20 februari 1964 in Utrecht. Robin vraagt zich af in hoeverre er een familieband bestaat met zowel de door ons gezochte Jan Huijgen als de patentaanvragende naamgenoot. Henk Werk en ik kunnen echter geen familierelatie met ‘onze’ Jan Huijgen ontdekken en leggen de verkregen informatie vooralsnog terzijde, intussen hopen dat Robin in haar verdere zoektocht in Australië een aanknopingspunt zal weten te vinden. Want als Jan Huijgen voorgoed uit Nederland is vertrokken, waarom zou hij dan niet naar Australië kunnen zijn geëmigreerd?

In Nederland vervolgen Henk en ik het verkregen spoor van Jan Huijgens oudere broer. Na de oorlog keert Huijgens vrouw Regina van der Weijde in 1946 voor korte tijd terug

naar Nederland, tezamen met haar twee dochters. Haar twee oudere kinderen uit haar eerdere huwelijk blijven achter. In 1947 reist zij echter opnieuw naar Nederlands-Indië, samen met haar 'oudste' tweelingdochter. De jongste gaat niet mee. De andere tweelingdochter, Regina Elisabeth, keert in 1950 alleen terug naar Nederland en gaat in het Gelderse Aalten wonen. Haar moeder volgt in 1953 en vestigt zich eveneens in Aalten.

Contact via Facebook

Inmiddels heeft Henk Werk nieuwe informatie van het CBG ontvangen. Zo krijgt hij onder meer een extract-persoonslijst van Regina Elisabeth Huijgen toegezonden, waaruit blijkt dat die getrouwd is geweest met Jan Ludolf Sijbring, die in 2012 in Varsseveld is overleden. Op de persoonslijst komt de naam van één dochter voor, maar Henk vindt al gauw de betreffende overlijdensadvertentie van Sijbring en daar staan meer namen onder. Uiteindelijk blijken er vier kinderen te zijn, drie dochters en een zoon. Een van de dochters woont in Israel, de anderen in of in de buurt van Aalten. Wat veelbelovend is: ten minste een van deze drie, een dochter, heeft een Facebook account!

Begin juni 2015 kom ik via Facebook in contact met haar. Ze is zeer verrast als ik haar van onze zoektocht op de hoogte stel, maar kan mij geen nieuws melden. Ze bekent bijzonder weinig van de levensgeschiedenis van haar grootvader af te weten en weet niet beter dan dat hij voor de oorlog is doodgeslagen in een rijstveld. Op dit punt kan ik haar dus al direct blij maken met de door ons gevonden informatie. Na overleg te hebben gepleegd met haar zussen adviseert zij mij om e-mailcontact op te nemen met haar oudste zus, die het meeste van de familiegeschiedenis schijnt af te weten.

KNIL-militair

Kort daarna komt het e-mailcontact tot stand tussen de oudste dochter van het echtpaar Sijbring-Huijgen en ondergetekende. Het nieuws dat zij een Olympiër in de familie heeft gehad, verbaast haar overigens hogelijk. Daar wist niemand iets van, schrijft ze. Opmerkelijk! Zij belooft mij om na haar vakantie in haar moeders papieren, die in oktober 2013 is overleden, te zullen duiken, maar wijst erop dat het grootste deel van de papieren van haar grootouders indertijd in het jappenkamp verloren is gegaan.

Een maand later meldt de oudste dochter zich opnieuw. Zij laat weten, dat haar moeder, die haar levensverhaal had opgeschreven, er zeker van is geweest, dat zowel haar grootvader als diens jongere broer zich hebben aangemeld bij het KNIL. Zodoende hadden zij vrije overtocht naar Nederlands-Indië. Het is de eerste concrete aanwijzing dat onze Olympiaganger, net als zijn oudere broer, daar inderdaad is geweest.

In de volgende Vriendenband het verdere verloop van deze bizarre zoektocht en de verrassende ontknoping.

(wordt vervolgd)

Piet Wijker

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organizing athletics events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

www.globalsportscommunication.nl

Global Sports
Communication

Het tandje van Dirk

Eens reisden we, onder leiding van Nic Lemmens, met de auto naar het toen nog Joegoslavische Zagreb, om daar met een drietal atleten deel te nemen aan een internationale veldloop. Het tien kilometer parcours bestond uit vijf vlakke rondes waarvan de ondergrond uit louter blubber bestond. Voor de broodnodige variatie had men de rondes opgewaardeerd met een drietal steeplekken. Binnen de kortste keren waren we nagenoeg geheel besmeurd met het smeuije goedje. Aan de finish meldden we ons meteen bij Nic die in elk geval nog ons schone en droge trainingspak in bewaring had.

We wilden zo snel mogelijk naar de douches om ons van deze kolenmijnvermomming te ontdoen. Helaas, want Dirk de Bruin kwam met de trieste mededeling dat hij tijdens het lopen zijn kunstgebitje (plaatje met één snijtandje) ergens op het parcours per ongeluk had uitgespuugd en nu miste. Dirk kennende zal dit wel gepaard zijn gegaan met enkele verbale verwensingen naar de parcoursbouwers. Nic deed in onze ogen het belachelijke voorstel om het parcours rond te wandelen, al speurend naar het nietige kunststuk. Met de nodige tegenzin voldeden we aan het voorstel en weer baggerden drie vermoeide atleten door de zwarte brei, om samen met Nic, die wijselijk via de droge zijkant de regie voerde, de speld in de hooiberg te vinden. Toen we de ronde bijna gedaan hadden en de wanhoop was gedaald tot onder de voetzolen, dus in de blubber, zag Dirk net voorbij de derde hindernis het stralend witte tandje zich, in contrast met de grauwheid, presenteren aan zijn scherpe oog. Achteraf wel een beetje logisch, want gezien de van souplesse gespeende stijl van Dirk is het nemen van die hindernissen waarschijnlijk met een bruske ademstoot gepaard gegaan.

We hadden ter plaatse een overnachting in een hotel en de volgende dag reden we in alle vroegte huiswaarts. Na een honderdvijftig kilometer afgelegd te hebben kwam Nic tot de ontdekking, dat hij zijn paspoort in het hotel had achtergelaten. Ons voorstel was toen naar Nic, om de afgelegde route terug te nemen, zoals de dag eerder met het tandje. En...zo geschiedde!

Onze resultaten in de veldloop ben ik vergeten, maar het verhaal staat in mijn geheugen gegrift.

Enkele bokkensprongen
Na snelle run en krachtig afzet
Door stok in strek hemels gelanceerd
Waarbij lat rondom wordt bekeken en ontweken
Dit alles om slechts polshoogte te nemen

Verwarde atleet rent, hinkt, stapt, springt, zweeft en landt
Om in de zandbak bij zinnen te komen

Na rituelen in mompel en gebaar
In sluipend kromme baan met lange pas
Van het doel rugwaarts afgewend
Moeilijk doen terwijl je weet dat het een flop wordt

Henk Snepvangers

advertenties banners brochures flyers folders huisstijlen illustraties logo's magazines nieuwsbrieven sites spellen

Hetzelfde, maar dan anders

Kwam laatst een verzameling uitspraken tegen van (oud-) topatleten en trainers. Hun meestal behartenswaardige teksten zijn door anderen, vanuit heel andere uitgangspunten, met andere woorden maar met een grotendeels zelfde of vergelijkbare intentie ook eens gezegd. Dan wel bekritiseerd. Ik zet ze nu (met een knipoog) onder elkaar:

Belayneh Densamo

Marathon Rotterdam, liep er destijds twee keer een ‘wereldrecord’

“Mijn merkwaardige techniek heb ik te danken aan de trainingen toen ik naar school liep. Onder één arm droeg ik mijn schoolboeken. Een mooie, gelijkmatige tred is dan onmogelijk.”

Bron: De marathon door Kees Kooman

Roedolf Noerejev Russisch balletdanser en choreograaf 1938-1993

“Techniek is dat waar je op terugvalt als je geen inspiratie hebt.”

Thomas Courtney

Nadat de Amerikaan Thomas Courtney in 1956 Olympisch goud had gewonnen op de 800 meter, moest de ceremonie protocollaire een uur worden uitgesteld. De kampioen was eenvoudig te uitgeput om met enig fatsoen een medaille in ontvangst te kunnen nemen.

“In deze finale heb ik een nieuw soort doodsangst leren kennen. Ik was nog nooit zover gegaan. Mijn hoofd explodeerde, mijn maag leek te scheuren en zelfs m'n vingertoppen deden pijn. Het enige wat ik op de laatste meters kon denken, was: als ik straks nog leef, loop ik nooit meer.”

Bron: Sport International augustus 1992

Iwan Toergenjew Russisch schrijver en dichter 1818-1883

“De liefde voor het lopen is sterker dan dood of doodsangst, alleen door haar, alleen door die liefde blijft het leven bestaan.”

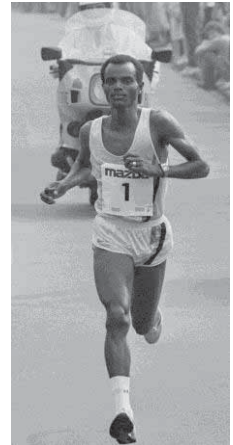
Emil Zatopek

lange afstandloper

“Vis zwemt, vogel vliegt, mens loopt.”

Sir Isaac Newton Brits wetenschapper, wiskundige 1642-1727

“Ik wil niet de tijd, ruimte, plaats en beweging definiëren, aangezien die bekend is bij iedereen.”

Belayneh Densamo
(foto: Bart Molendijk;
bron Wikipedia)

Wilson Kipketer

kon pas een jaar nadat hij besloten had om te stoppen zijn afscheid bekend maken.

“Ik legde me er direct na de Olympische Spelen mentaal al bij neer dat ik geen wedstrijden meer zou lopen. Nu ben ik pas in staat het besluit onder woorden te brengen.”

Bron: 18 augustus 2005 Spits

Voltaire Frans schrijver en filosoof (ps. van François Marie Arouet) 1694-1778

“Wie niet meer de mentaliteit bezit die bij zijn leeftijd hoort, heeft er alleen maar de ongemakken van.”

Haile Gebrselassie

lange afstand wereldkampioen

“Toen ik 16 jaar oud was, liep ik mijn allereerste marathon in Addis Abeba. Nog nooit had ik zo'n lange afstand gelopen. Het langste dat ik liep was iedere ochtend de tien kilometer naar school. Ik had er helemaal geen voorstelling van hoever 42 kilometer is. In het begin ging het allemaal heel makkelijk, maar na 25 kilometer werd het erg zwaar. Onderweg moesten we ook over trappen lopen. Hoe ik het de laatste zes, zeven kilometer volgehouden heb, weet ik niet meer.

Ik werd 99e, maar mijn tijd van 2.45 was voor een zestienjarige helemaal zo slecht nog niet. Mijn besluit om atleet te worden stond in ieder geval vast.”

Bron: 12 oktober 2005 Weekblad De Echo

Confucius Chinees filosoof 551 v.C. - 479 v.C.

“Het is niet moeilijk het goede te herkennen, maar wel het in daden om te zetten.”

Said Aouita

1500m wereldtop

“De klok is mijn enige concurrent.”

Sam Levenson Amerikaans auteur 1911-1980

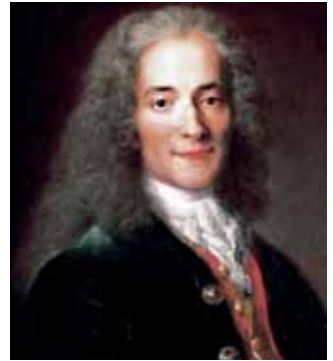
“Let niet op de klok; doe wat het doet. Gewoon doorgaan.”

Gerard Nijboer

marathon

“In Amerika kom je nog de echte jogger tegen. Hier zie je nauwelijks joggers. Allemaal mensen met een klok in de hand. Zo hard mogelijk, en de tong op de schoenen. Ik vind het onbegrijpelijk. Maar als je zestig bent, kun je geen topprestatie meer leveren. Wat dat betreft kunnen we van Amerika nog wat leren. Een Amerikaan loopt veel socialer. Als hij een bekende tegenkomt maakt hij een praatje, en vijf minuten later loopt hij weer hard verder.”

Bron: Een bonk macht, Nico Schulte

Portret van Voltaire.
(bron illustraties: Wikipedia)

EN:

“Hardlopen is een tak van sport waar alleen maar vrolijke en plezierige mensen elkaar tegenkomen. Wat dat betreft is de mentaliteit wel veranderd. Een prestatie neerzetten is minder interessant.”

Bron: 6 oktober 2005 Spits

Remco Jonckers

“In zinloosheid vindt recreatie haar diepste vervulling.”

Marti ten Kate

Vooraf op de halve (inter-)nationaal topper

“Het mooiste vind ik de halve marathon. Niet omdat ik daar een goede tijd op kan lopen. Nee, het spel ervan vind ik heerlijk. Vooral als het stormt en regent. Dat geeft een extra dimensie. Ik zou in principe elke halve marathon lekker achterin de kopgroep kunnen meelopen, om met mijn snelheid in de eindsprint de hele boel op te rollen. Maar dat vind ik niets aan. Ik vind het leuk om veel kopwerk te doen. Dat geeft me meer voldoening. En dan af en toe keihard versnellen. Tegen de wind in, tegen een heuvel op. Ik win graag de City-Pier-City op die manier. Stukje hard, stukje zacht, links van de weg, rechts van de weg, versnellen op elk bruggetje, elk heuveltje. Het veld achter me horen kreunen, protesteren.”

Bron: Sport International mei 1988

Willem van Hanegem Nederlands prof-voetballer, coach en trainer 1944-

“Die gozer beweegt als een dooie vlieg op een lepel stroop met tegenwind”(?!)

Han Kulker

1500 m – kanjer

“Na één wintertraining zat ik op 1.52. Naar Nederlandse kampioenschappen wilde ik niet. De mensen verbaasden zich erover, dat ik die ambitie miste. Toen ik twee jaar lid was van De Bataven werkte ik op zaterdag nog in de keuken. Dan zei Lambert, je moet meedoen, aan de Nederlandse kampioenschappen. Jammer dus, maar ik moest werken in de keuken. Nederlandse kampioenschappen? Die spraken me niet aan.”

Bron: Sport International oktober 1986

Paul Bourget Frans schrijver 1852-1935

“De liefde voor topsport is als een keuken. Men moet de kunst verstaan om zelfs van de klikjes nog iets te maken.”

Henk Kraaijenhof

atletiektrainer

Barrières zijn dingen die wij bedacht hebben. 7 seconden, 10 seconden, 70 meter, 2 meter, we hebben het zelf bedacht. Toevallig gaat de 10 over in 9. Als we in een drietallig stelsel hadden geleefd, was het 1, 1, 2 geweest. Dan was er nooit zo'n barrière van 10 seconden

geweest. Wat is een barrière bij het hoogspringen? Een mooi afgerond getalletje zou 3 meter zijn. 2.35, 2.40 vind ik geen mooie getallen. Barrières zijn mentaal. Het zijn pure bedenksels waarin ik mij absoluut niet kan verplaatsen.

Bron: Sport International juli 1987

A. Schopenhauer Duits filosoof 1788-1860

Iedereen houdt de grenzen van zijn eigen gezichtsveld voor de barrières van de wereld.

Frans Thuys

atletiektrainer

Het bestaat toch niet dat de schaatsers elk jaar van hun bond een andere trainer krijgen toegewezen. Ik doe er echt jaren en jaren over om een atleet een beetje te leren kennen.

Bron: Runners

Allard Pierson Nederlandse predikant, theoloog en taalkundige 1831-1896

Mensenkennis? Al onze mensenkennis is ten slotte zelfkennis.

Portret van Allard Pierson

Hugo Tijsmans

Ode aan de Moeder aller sporten en haar Nederlandse dochters

Ooit liet in Londen Fanny Blankers-Koen
haar hielen zien aan 's werelds topatleten,
en raakten Neerlands schonen prompt bezeten
van Atletiek. Naaldhak werd spijkerschoen.

Wie ook graag wierp of sprong, ging meerkamp doen.
En wie zich in het zwembad wilde meten,
liever te paard of op een racefiets was gezeten,
droeg dapper bij aan Neerlands sportblazoen.

Gelukkig gaat Ranomi nog niet met pensioen.
Noch al die meiden die Leeuwinnen gingen heten.
Wat gaven zij de Denen van katoen!

Gelijk atletes zullen door die moederrol van toen
ook hockeydames zich aan haar schatplichtig weten.
En zeilster Marit – driemaal wereldkampioen!

Hans Douwes

Martin van Ooyen actief tijdens WK 2017 in Londen

Terwijl ik gekluisterd aan de TV het WK volgde, liep daar opeens een bekende door het beeld, mijn clubgenoot Martin van Ooyen uit Eindhoven. Als IAAF ITO (International Technical Official), we hebben er slechts twee in Nederland, was hij door de IAAF aangesteld als scheidsrechter bij het WK en was als zodanig in functie bij diverse meerkomponderdelen bij zowel de vrouwen als de mannen. Als je weet dat er voor een WK slechts 10 ITO's nodig zijn en dat er wereldwijd maar 46 zijn, dan mogen we echt wel stellen, dat zijn aanstelling het hoogtepunt vormde van zijn lange carrière in het jurywezen. Ik was benieuwd hoe Martin dat ervaren heeft. Dus met blocnote en pen naar Martin en Riet getogen voor een interview.

Zoals zo vele juryleden belandde Martin door zijn kinderen in de atletiek. 'Dat begint met het in de auto laden van een stel kinderen. Als je dan een paar keer een kind opvangt dat na een wedstrijd huilt over de finish komt, staat er al snel iemand naast je die vraagt of je wat in de vereniging zou willen doen.' Zo begon het en voordat hij het wist zat hij tot over zijn oren in het verenigingswerk. Zijn favoriete klus was het organiseren van wedstrijden. Daarin wilde hij de beste worden. Snel werd hij nationaal scheidsrechter en wedstrijdleider en organiseerde hij niet alleen bij zijn eigen club de toernooien, maar in heel Nederland.

In 1999 ging van Ooyen in Moskou op voor zijn examen *Area Technical Official* (ATO) van de EAA. Hij slaagde en kreeg een benoeming voor vier jaar. In 2005, na een *ATO refreshment course*, waarvoor hij ook met hoge cijfers slaagde, lag de weg open naar een ITO-cursus in Parijs. Ook dat was geen onoverkomelijke hobbel en sindsdien is hij dus één van de 46 hoogst gerangschikte atletiekofticals ter wereld. Hij is zelf overigens de eerste om die status te relativeren: 'Iedereen die bijdraagt aan het welslagen van een wedstrijd is belangrijk, of je nu de zandbak staat te harken of als technisch gedelegeerde verantwoordelijk bent voor het wedstrijdverloop.'

foto: archief van Ooyen

Na een indrukwekkende reeks wedstrijden in binnen- en buitenland met o.a. het WK indoor en EK <23 kwam daar tenslotte de aanstelling voor het WK 2017 in Londen.

Martin: 'Mijn verwachtingen waren hoog gespannen maar ze werden meer dan bewaarheid. De streng geselecteerde juryteams waren tiptop, als gevolg van de opgedane ervaringen tijdens OS Londen 2012. Het chronologisch plan werd perfect gevolgd en tijdens de evaluaties aan het eind van elke wedstrijddag viel nauwelijks iets te bespreken.' Ook de sfeer in het London Stadium kon zijn goedkeuring wegdragen. Jammer vond hij dat de temperatuur voor de tijd van het jaar wat tegenviel.

Martin van Ooyen, lid van de Vrienden sinds 2002, kan dus terugkijken op een mooie en eervolle carrière. Inderdaad terugkijken, want op 27 augustus 2017 vormt de ISTAF-Berlin, een IAAF World Challenge wedstrijd, het sluitstuk van zijn IAAF juryloopbaan. Of het ook het einde zal zijn van al zijn atletiekwerkzaamheden valt te betwijfelen. Daarvoor is zijn liefde voor onze sport te groot.

Chris van der Meulen

Mien gaat internationaal

Het Voetlichtartikel dat wij in de eerste Vriendenband van vorig jaar over ons oudste lid Mien Schopman-Klaver publiceerden, heeft nog flink wat publiciteit opgeleverd.

Nadat eerst Runner's World al dat deel van het verhaal had overgenomen waarin Mien Dafne Schippers vergelijkt met haar illustere voorgangsters Tollien Schuurman en Fanny Blankers-Koen, verscheen er in juli 2016 een groot artikel in de Volkskrant, geschreven door Rolf Bos, waarin de levensloop van Mien, met daarin vooral haar reis naar en verblijf in Los Angeles in verband de Olympische Spelen van 1932, uitgebreid de revue passeerden.

foto: VB-archieef

Inmiddels beslaat een Engelse vertaling van dit Volkskrantartikel vier pagina's van de laatste editie van het 'Journal of Olympic Historians', het lijfblad van de 'International Society of Olympic Historians' (ISOH). Dit blad, dat ooit werd opgezet door onze eigen Ton Bijkerk, maar waar de alom bekende Duitse statisticus Volker Kluge tegenwoordig de eindredactie van voert, verschijnt drie keer per jaar in een oplage van ruim 1000 exemplaren en komt, behalve bij alle ISOH-leden, ook bij alle NOC's ter wereld en alle internationale sportfederaties terecht. Je kunt rustig stellen dat Mien Schopman door dit verhaal een internationaal bekende atlete is geworden, al moest zij daar klaarblijkelijk zo'n jaar of 85 op wachten..!

Wie het oorspronkelijke artikel in de Volkskrant nog eens wil nalezen, wordt verwezen naar de nieuwsrubriek van onze eigen website.

Piet Wijker

VOOR HET VOETLICHT

Terugblik op eerste WJK-medaille en 26 nationale titels

Yvonne van der Kolk: "Mijn ouders zijn altijd mijn grootste sponsor geweest."
(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Yvonne van der Kolk
<i>Geboren:</i>	7 januari 1969 te Hilversum
<i>Discipline:</i>	middellange afstanden
<i>Titels:</i>	Ned. kamp. B-jun.: 800 m 1984/85, 1500 m 1984/85; 800 m (ind.) 1985, 1500 m (ind.) 1984/85, veldlopen 1984/85; Ned. kamp. A-jun.: 800 m 1986 t/m 1988, 1500 m 1986 t/m 1988; 800 m (ind.) 1987/88, 1500 m (ind.) 1987/88; veldlopen 1986/87
<i>Deelnemer WK:</i>	Ned. kamp. sen.: 1500 m 1991, 3000 m 1991; 1500 m (ind.) 1991, 1995; veldlopen (korte cross) 2001
<i>Deelnemer WK Cross:</i>	1991, 2001
<i>Deelnemer WJK:</i>	1986, 1988
<i>Deelnemer EK indoor:</i>	1988
<i>Deelnemer EJK:</i>	1985, 1987
<i>Records:</i>	Ned. jeugdrecordhoudster: 1000 m, 1500 m, 1500 m ind., 800 m ind. 1987-1988;
<i>Pr's:</i>	Ned. recordhoudster U23: 1500 m, 2000 m 800 m 2.00,82, 1000 m 2.38,27, 1500 m 4.06,25, 1 mijl 4.34,36, 3000 m 9.08,15

Er bestaat een treffende overeenkomst tussen de drie wereldkampioenschappen die in de jaren tachtig het licht zagen en de allereerste Nederlandse successen op die toernooien. In 1983, op het eerste WK in Helsinki, was Rob Druppers degene die voor ons land de zegereeks opende met een zilveren medaille op de 800 meter. Twee jaar later in Parijs, bij de World Indoor Games, de voorloper van de huidige WK Indoor, bezorgde Elly van Hulst op de 1500 meter ons het eerste goud, waarna in 1988 Yvonne van der Kolk op de WJK in Sudbury, eveneens op de 1500 meter, de eerste bronzen plak veroverde. Zilver, goud en brons dus en in alle drie de gevallen op de middellange afstand.

We waren in dat decennium trouwens sowieso erg sterk op die afstanden. Want naast het reeds genoemde WK-eremetaal werden er op de verschillende Europese kampioenschappen (EK, EK Indoor plus EJK) alles bij elkaar in deze discipline ook nog eens twee gouden, vier zilveren en drie bronzen medailles verzameld. Daar waren Rob Druppers, Han Kulker, Elly van Hulst en Stella Jongmans verantwoordelijk voor. Nederland was dus duidelijk een middellangeafstandsland (wat een woord!) in die tijd. Al zullen diegenen die vooral de indoor-sprintsuccessen van Nelli Cooman –in haar eentje in die periode goed voor acht keer mondiaal en Europees goud en twee keer brons– op het netvlies hebben staan, daar wellicht anders tegenaan kijken.

Leuk

Bij Yvonne van der Kolk werd het al vroeg duidelijk, dat die middellange afstand haar specialiteit zou worden. Niet dat ze met die intentie aan atletiek was gaan doen. “Ik had mijn zwemdiploma’s gehaald en zat destijds, net als mijn hele klas, op gymnastiek. Dat heb ik enige tijd gedaan. Maar op een gegeven moment wil je dan toch wat anders. Nu liep ik altijd al te rennen en te vliegen, was altijd bezig, dus mijn ouders dachten: misschien is atletiek wel wat. Dus zijn we naar de GAC gegaan. Ja, dat vond ik leuk en dat bleef ik leuk vinden. Ik ben nooit meer uit die atletiek weggegaan.”

Aanvankelijk kreeg zij als pupil natuurlijk van alles te doen. Yvonne: “Ik was C-pupil, dan mag je nog geen wedstrijden doen. Nou ja, dan train je gewoon een beetje, clubkampioenschappen, die win je dan ook. Leuk! Je traint twee keer in de week en op een gegeven moment worden dat er drie. En toen ben ik meneer Tissot van Pathot tegengekomen.”

Beeldseries

Cor Tissot van Pathot is in onze vaderlandse atletiekhistorie vooral bekend geworden als de man van de beeldseries en de technische studierubriek ‘Op weg naar prestaties’ in onze Atletiekwereld, waarover hij van 1960 tot in 1977 de redactie voerde, waarna hij nog enkele jaren alleen zijn beeldseries in de AW bleef publiceren. “Van mij heeft hij ook beeldseries gemaakt. Die zijn destijds zelfs nog in de ‘Leichtathletiek’ terechtgekomen”, herinnert Van der Kolk zich. Dat hij daarnaast ook gewoon trainer was, is minder bekend. Yvonne van der Kolk heeft veel van hem geleerd. “Hij heeft mij hoogspringen, verspringen, kogelstoten, discuswerpen, alle technische onderdelen bijgebracht. Het lopen ging spelenderwijs. Wij gingen het bos in, over takkenbossen heen springen, we hebben

ook wel tamme kastanjes lopen zoeken. Gewoon lekker lopen, spelen, trainen. Dat ging eigenlijk steeds beter.”

Yvonne bleef nog lang meerkampen, veroverde eenmaal een bronzen medaille op de NK Indoor bij de B-junioren in '85. “Ik heb zelfs nog in de centrale training meerkamp gezeten, tot mijn zeventiende, achttiende of zo. Ik denk dat ik op mijn zeventiende mijn laatste meerkamp heb gedraaid. Maar van jongs af aan is altijd wel duidelijk geweest, dat de middellange afstand het wel zou worden.”

Overstap

Op elfjarige leeftijd stapte Yvonne van der Kolk over van GAC naar het Amsterdamse Sagitta. “Ik vond die sport zo leuk en deed wedstrijden, wat ze bij de GAC eigenlijk niet zo heel erg gewoon vonden. Op die wedstrijden kwam ik meiden van Sagitta tegen waar het enorm goed mee klikte. Dus op een gegeven moment ben je samen aan het inlopen, of crossen aan het lopen, waarna we hutten gingen bouwen in het bos. Ik trok op den duur eigenlijk meer met die meiden op dan met mijn eigen clubgenootjes.” Op maandag- en woensdagavond ging zij daarom voortaan met haar ouders naar Amsterdam en trainde zij onder leiding van Dinie Bom bij Sagitta. Yvonne: “Toen kon je nog gewoon binnen het half uur naar Amsterdam rijden zonder files en ellende. En mijn ouders, die hadden intussen gezelligheid met de Amsterdammers in de kantine, dat klikte ook heel goed. Op zaterdagmiddag kwamen die meiden dan naar Hilversum toe om in het bos te trainen. Dan was er grote lol. De ouders gingen dan koffie of thee drinken in een restaurantje midden in het bos. Dat staat er nu nog.”

21 jeugdtitels

Nauwelijks een maand na haar vijftiende verjaardag veroverde Yvonne van der Kolk al haar eerste nationale titel: hoewel officieel nog C-juniore werd zij bij de B-meisjes indoorkampioene op de 1500 m. Er zouden er dat jaar nog drie volgen, bij het veldlopen en op de 800 en 1500 m outdoor. Yvonne: “Ik heb toen als C-junior dispensatie gekregen om bij de B-junioren te mogen lopen, omdat ik in mijn eigen leeftijdsgroep onvoldoende tegenstand had.”

In de jaren die volgden won de Hilversumse bij de junioren vrijwel alles wat er op de middenafstand en bij het veldlopen te winnen viel. De titels die ontbreken gingen naar andere atletes, omdat Yvonne er die keren niet bij was. Totaal verzamelde zij in haar juniortijd niet minder dan 21 nationale gouden plakken en vestigde zij vier records, waarvan er nog drie overeind staan. Er zijn er niet veel met een dergelijke erelijst.

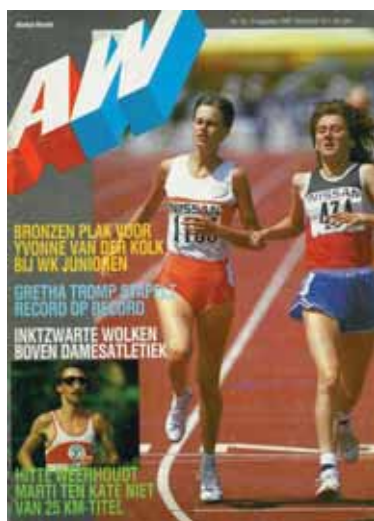
Als zestienjarige deed Van der Kolk haar eerste ervaring op een internationaal titeltoernooi op, het EJK van '85 in het Oost-Duitse Cottbus. Een onverdeeld genoeg werd het niet. In haar halve finale op de 1500 m werd zij vlak voor de finish, met zicht op een finaleplaats, door een Britse tegen de grond gelopen. Het gebeuren vertoont opvallend veel gelijkenis met de valpartij van Richard Douma, onlangs op de WK in Londen. In het oog springend verschil: in Londen tekende de Nederlandse begeleiding protest aan en ging Douma alsnog door naar de volgende ronde, in Cottbus gebeurde dat niet met Van der

Kolk. Met verwondingen aan haar knie en rechter heup en een fikse jaap onder haar rechter oksel kon ze richting ziekenhuis. Yvonne: “Ik lag helemaal open! En wie kon er hobbeld-de-hobbeld met de ambulance mee naar het ziekenhuis? Mijn moeder! Dan denk je: er moet toch een arts mee en niet mijn moeder, die als toeschouwer op de tribune zat? Die had met de rest niets te maken. Maar de bondsarts ging niet mee.” Van der Kolk weet zeker dat zij zonder te vallen de finale zou hebben gehaald. Reactie uit het Nederlandse begeleidingskamp: *Ach kind, je bent nog zo jong. Jouw tijd komt nog wel.*

Donderslag

Nou, aanvankelijk viel dat nog best tegen. Op het allereerste WJK in 1986 in Athene lukte het haar niet om op de 1500 m door de series heen te komen en op de 800 m bleef ze steken in de halve finale. Terug in Nederland hoorde zij op de club, dat trainster Dinie Bom ermee was gestopt. Yvonne: “Dat was een behoorlijke donderslag voor mij. Dat had ik helemaal niet zien aankomen. Ik werd toen al gesponsord door Nike en Haico Scharn was daar toen de ‘athletes’ representative’ of iets dergelijks. Ik ben toen met Haico gaan praten van: ja, wat moet ik nu? Ik zit zonder trainer! Haico gaf toen zelf training in Rotterdam, maar ik dacht: ja, vanuit Hilversum steeds naar Rotterdam toe, dat was voor mij nog net even te.... Toen ben ik een jaartje bij ADA lid geweest, maar dat werkte toch eigenlijk niet echt goed.” Ze trainde dat jaar bij Frans Thuys, maar raakte gaandeweg haar snelheid kwijt. De basisconditie was er wel, maar het eindschot niet en al met al bleef zij hangen op het niveau van 1985. “Toen ben ik vijf weken voor de Europese jeugdkampioenschappen in Birmingham alsnog overgestapt naar Haico, omdat ik er geen vertrouwen in had. Ik ben lid geworden van AVR, wat later Rotterdam Atletiek is geworden, samen met Metro. En daar heb ik mijn beste jaren gehad.”

In Birmingham gaf ze het eerste blijk van hersteld zelfvertrouwen door op de 800 m overtuigend de finale te halen, al was dat het dan ook wel. Een jaar later, op het WJK in het Canadese Sudbury, had ze haar snelheid grotendeels terug en wist zij op de 1500 m in de eindsprint op snelheid en pure wilskracht de allereerste medaille ooit voor een Nederlandse deelnemer uit het vuur te slepen. Met zes honderdste seconde voorsprong op nummer vier! Het leverde haar een plaats op de cover op van de verslag doende AW.

Yvonne van der Kolk tijdens haar eindsprint in Sudbury, fraai in beeld gebracht op de cover van de AW. (foto *All Sport, bron Atletiekwereld*)

Van der Kolk had het in Rotterdam geweldig naar haar zin. “Ik kon er in wezen elke avond bij Haico trainen, maar ging twee keer in de

week naar Rotterdam toe, dinsdag- en donderdagavond. We hadden gewoon een hele leuke ploeg, echt een héle leuke ploeg. Het feit dat je daar met zo'n leuke ploeg aan het trainen bent, ja dan komen de successen vanzelf."

Studeren in Amerika

Nou ja, successen... In eigen land viel er voor Van der Kolk in haar eerste seniorenjaren weinig eer te behalen, gezien de klasbakken die er hier toen rondliepen. Elly van Hulst, Ellen van Langen, Christien Toonstra en Yvonne's AVR-trainingsmaatje Letitia Vriesde, een voor een kaaptten die op de nationale titeltoernooien alle mooie medailles, een enkele bronzen plak daargelaten, voor de neus van de ranke Hilversumse weg. Bovendien zat Van der Kolk tussen 1988 en 1990 voor het grootste deel van het jaar ook nog eens in de Verenigde Staten, Yvonne: "Na mijn middelbare school ben ik naar Nebraska gegaan, waar ik twee jaar in Lincoln 'International business' heb gestudeerd op de University of Nebraska." Wel bleef Van der Kolk er trainen op schema's van Haico Scharn. "Daar waren het duurlopen van 10 mijl of zo. Nou ja, sorry, ik ben 800- en 1500-meterloopster, was niet van plan om een marathon te gaan lopen. Op zondagochtend ging er een busje, dat ging dan 17 mijl de stad uit en dan mochten ze terug lopen. Nou succes, ik ga mijn eigen rondje wel. Dus ik heb mijn eigen schema's aangehouden. Daar waar het kon heb ik samen getraind, maar ik heb heel veel mijn eigen programma gedraaid. En omdat ik succesvol was in Amerika, mocht het ook." Bij de Universiteits(NCAA-)kampioenschappen werd zij derde op de 1500 m en bij een aantal andere kampioenschappen was ze de beste van het team. "Dan vinden ze het in Amerika al snel goed", legt Van der Kolk uit.

Sportief hoogtepunt

Twee jaar later keerde Yvonne van der Kolk terug, haalde hier haar diploma's management-assistent en internationaal management-assistent en deed er de Heao achteraan.

Op sportief gebied bereikte zij in 1991 haar hoogtepunt. Ze veroverde dat jaar drie nationale titels, waarbij zij o.a. Elly van Hulst en Christien Toonstra haar hielen liet zien, nam deel aan drie WK's (indoor, cross en baan) met een vijfde plaats op de 1500 m op het WK Indoor als beste resultaat, verbeterde al haar PR's en vestigde twee U23-records die tot op de dag van vandaag niet zijn verbeterd. Vanzelfsprekend maakte zij dus deel uit van de selectie voor de Spelen van 1992 in Barcelona.

Toen echter begon een achillespees op te spelen. Ze had er al eerder last van gehad (een uitsteekseltje op haar hielbot zat haar achillespees in de weg), maar ditmaal liet zij zich opereren. Yvonne: "Dat stukje bot werd eraf gehakt, waardoor die achillespees weer vrij kwam te liggen." Het herstel vergde veel tijd, te veel om Barcelona te kunnen halen. Die Spelen gingen dus aan haar neus voorbij. Wrang was wel dat nog tijdens haar herstelperiode de Olympische Audi waarin zij als lid van de selectie mocht rijden, bij haar werd weggehaald. "Toen ik op krukken liep! Terwijl ik juist toen die auto nodig had om naar de dokter en de fysiotherapeut en zo te gaan." Opnieuw konden Yvonne's ouders

opdraaien voor haar vervoer. “Dus ja, mijn ouders zijn altijd mijn grootste sponsors geweest.”

Punt

De achillespezen bleven haar in de jaren erna regelmatig dwarszitten, waardoor Van der Kolk eigenlijk nooit meer een volledig seizoen kon meedraaien. Af en toe pikte ze op NK's nog wel eens een podiumplaats mee, in 1995 zelfs nog een indoortitel plus deelname aan het WK Indoor, waar zij op de 1500 m nog vijfde werd ook –nadat twee voor haar gefinishte dopingzondaars waren gediskwalificeerd–, maar dat was het dan wel. Toch bleef zij nog heel lang doorgaan. Pas in 2001, na een laatste titel op de korte cross en deelname aan het WK Cross, zette zij er definitief een punt achter.

De belangrijkste medailles heeft Yvonne van der Kolk in een glazen pot in haar woonkamer staan. Voor deze gelegenheid hangt de WJK-medaille er even buiten.

(foto Piet Wijker)

zij tegenwoordig de functie bekleedt van bestuurssecretaris voor de Raad van Commissarissen.

En de atletiek?

Die volgt ze op een afstandje. Daarnaast is zij uiteraard supporter van haar zevenjarige tweelingzons, die bezig zijn de atletieksport te ontdekken. Gewoon, als enthousiaste moeder te midden van de vele ouders die hun kinderen komen aanmoedigen. Maar dan wel eentje met een staat van dienst waar je U tegen zegt.

Piet Wijker

Fietsdag Groene Hart

Zaterdag 2 september verzamelde zich een select groepje Vrienden bij hotel/restaurant De Brug in Haastrecht.

Zoals gebruikelijk werd er eerst genoten van een heerlijk kopje koffie met wat lekkers. Daarna werden de fietsen klaargezet, de juiste kleren aangetrokken en de tocht kon beginnen.

Een klein, doch select gezelschap.
(foto's Fri Beenakkers)

Rustig peddelend over de dijk ontsponnen zich gesprekken over politiek, het leven en de sport. We passeerden de historische plek bij Goejanvervellesluis, waar in 1787 Wilhelmina van Pruisen, de vrouw van stadhouder Willem V, werd tegengehouden.

We fietsten langs rustieke boerderijen en het oversteken van een drukke weg was een genoegen, want er trokken mooie oude auto's voorbij.

Onder: de fietsen worden in stelling gebracht, een laatste check en gaan!

Bij een dahliatuin stapten we af en kregen we een rondleiding door de tuin. Wat zijn dahlia's mooi en gevarieerd van vorm en kleur. De teler vertelde vol trots over zijn product. Hij deed mee aan tentoonstellingen en ging voor de prijzen. Met het wensen van veel succes vertrokken we weer. Op naar Schoonhoven, de stad van de zilversmeden.

Aan de oevers van de Lek gebruikten we de lunch. Met zicht op de heen en weer van

drs.P. Een klein buitje mocht de pret niet drukken. Gezellig onder de parasol wachtten we die af. De buienradar had het over 5 minuten.

We boften weer. We zagen de mooiste koetsen; fiere paarden en mooi geklede koetsiers en passagiers.

Bewondering voor de dahliatuin.

De weg werd vervolgd naar Oudewater. Niemand ging op de heksenwaag. We liepen wat door het plaatsje, aten een ijsje en kletsten wat af. Laatste etappe via een drankje op een heerlijk terrasje terug naar Haastrecht. Het weer bleef mooi, de wind bleef weg en we waren precies op tijd voor het diner. Heel gezellig

en lekker gegeten en toen was het tijd om op te stappen. Sommige Vrienden bleven slapen en hadden nog alle tijd. In gedachten waren we wel bij de zieke Koos. We beseften niet hoe ziek hij was. Al met al een bewogen dag.

Volgend jaar waarschijnlijk rondom Nijmegen. Bekijk de foto's voor de deelnemers en save the date: 3 september 2018.

Riet

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

ENERGIEK
www.energiek.nl

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

► Een interview met sprinttalent Andrea Bouma

Vorig jaar was eigenlijk jouw doorbraak, vooral doordat je als B-meisje de halve finale haalde op het WK voor junioren. Hoe was jouw voorbereiding op dit seizoen?

Ik had een prima voorbereiding en dankzij de bijdrage vanuit het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek kon ik onder andere op trainingsstage. Dit was toch wel een mooie toevoeging aan mijn trainingen en een extra steuntje in de rug op weg naar het nieuwe seizoen.

Waar ben je op stage geweest en hoe heb je het ervaren?

Op zaterdag 27 mei vertrok ik samen met mijn trainer Anthony Ott en vier andere trainingsmaatjes, Rebecca Hulshof, Lotte van Stijn, Thijmen Dofferhoff en Jurgen van der Zwet, met het vliegtuig naar Faro in Portugal. Vanaf daar werden we met een taxi naar ons appartement in Vilamoura gebracht. Onze trainer had zes fietsen gehuurd waarmee we onszelf door het leuke plaatsje konden vervoeren en natuurlijk ook naar de atletiekbaan, Estadio do Quarteirense, op vijftien minuutjes fietsen.

De dagen tijdens deze stage gingen volgens het schema: opstaan, ontbijten, trainen, lunchen, rusten, trainen, koken, avondeten, spelletjes, slapen. We namen af en toe een verfrissende duik. De trainingen hadden verschillende omvangen. We hebben trainingen gehad met beeldmateriaal, waarbij we konden kijken hoe we de loopscholing, sprongen en startjes uitvoerden. Als iedereen een loopje had gedaan, gingen we met z'n allen bij elkaar zitten en moesten eerst de atleten hun mening geven, waarna Anthony nog dingen aanvulde en extra aanwijzingen gaf.

Ook hebben we krachttrainingen en looptrainingen gehad. Er was een krachthok bij de baan, wat erg fijn was. De looptrainingen waren lekker zwaar in het warme weer, maar gelukkig hadden we altijd genoeg water mee en was er altijd wel een schaduwplekje.

Op zaterdag 3 juni gingen we weer met het vliegtuig naar huis. Ik heb een super gezellige en leerzame trainingsstage mogen meemaken!

Andrea Bouma in actie tijdens de NJK in 2017. (foto Ed Turk)

Je bent nog heel jong. Is het allemaal goed te combineren met je studie?

Het beste is dit te omschrijven met mijn ervaringen gedurende de stage in Portugal. Ik ben de enige die nog op de middelbare school zit en aangezien ik een week school zou missen, moest ik af en toe aan de bak. Alhoewel school soms best lastig met sport te combineren is, ben ik blij dat ik mijn 5 VWO heb gehaald en dat ik dit jaar aan de 6^e mag beginnen. Wat dat betreft kan ik dus op beide fronten erg tevreden zijn.

In 2016 haalde je al de limiet voor het EJK, toch kostte het wat moeite om in 2017 vormbehoud te tonen en nogmaals de limiet van 24,25 sec. te halen.

Ik ben het afgelopen indoorseizoen geblesseerd geweest aan mijn knie. Hierdoor heb ik weinig indoorwedstrijden kunnen doen en veel aangepaste trainingen moeten draaien.

Toen ik mijn eerste outdoorwedstrijd mocht gaan lopen op 7 mei, was ik gelukkig hersteld van mijn blessure en super enthousiast om weer te gaan lopen! Ik ging van start op de 200 m en liep een goede race in een tijd van 24,16, wat de EJK limiet is. Later hoorde ik dat er bij mijn serie geen wind was gemeten, wat inhield dat de limiet ongeldig was. Ondanks dat was ik super tevreden, want het was mijn eerste wedstrijd en ik had geen last!

De rest van het seizoen heb ik minder 200 m wedstrijden gelopen ten opzichte van vorig jaar. Dat betekent minder races en minder kansen voor de limiet. Gelukkig had ik me ingeschreven voor de 200 m op de Gouden Spike in Leiden. Ik liep de race in een tijd van 24,19 en behaalde hiermee de derde plaats. Dit keer was er gelukkig wel wind gemeten en had ik een geldige limiet!

Het jaar begon goed met een overwinning bij de Ter Specke Bokaal op de 150 meter en deelname aan het EJK in Italië. Ben je tevreden over jouw prestaties in Grosseto?

Om te beginnen was ik erg blij dat ik voor Nederland mocht uitkomen op de 200 m en de estafette. We gingen met een groep van 28 atleten op maandag 17 juli naar dit toernooi. Mijn trainer, Anthony, arriveerde op woensdag om mij persoonlijk te kunnen coachen en steunen. Op vrijdag mocht ik los in de series en haalde ik de halve finale. Deze werd gelopen op zaterdagavond. Ik was in een goede bui en had er super veel zin in. Ik liep in baan 7, wat niet mijn favoriete baan is, maar je moet er altijd het beste van maken. Ik had voor mijn doen een goede start en kon de race mooi doortrekken. Ik kwam met een tijd van 23,89 over de finish, wat een nieuw pr betekende! En dat uit baan 7 en met wat tegenwind! Ik was super blij en feliciteerde de andere meiden met hun behaalde prestatie.

Toen ik terug kwam, ontmoette ik mijn trainer en Marjan Olyslager die de finishfoto had opgevraagd en in haar hand had. Het bleek dat ik op twee duizendste de finale had misgelopen. Tuurlijk vond ik het jammer, maar het mocht de pret niet drukken want ik was super tevreden en was negende van Europa. Na wat grapjes gemaakt te hebben over dat ik volgend jaar maar meer vulling moest nemen, of mezelf meer naar voren moest werpen, ging ik samen met mijn trainer, ouders en twee vriendinnen van mijn vereniging,

die helemaal voor mij naar Grosseto waren gekomen, een ijsje eten. Daarna gingen we weer snel terug om naar de andere atleten te kijken.

De estafette was op de laatste dag van het toernooi. Lieke Klaver mocht starten, daarna kwam ik. Ik gaf het stokje door aan Bowien Jansen en daarna ging hij naar Demi van den Wildenburg. We deden het erg goed in de series, waarin wij derde werden, maar helaas ging het wat minder in de finale. Ondanks dat ben ik super tevreden met onze achtste plek!

Andrea Bouma toont de finishfoto waarop te zien is, hoe weinig het scheelde. (foto Erik van leeuwen)

Het seizoen is (bijna) voorbij. Wat zijn je plannen voor 2018?

Ik ga weer hard trainen in de winterperiode, zodat ik volgend jaar mezelf weer kan laten zien. Ik hoop natuurlijk dat ik heel blijf en dat ik medailles kan halen op de Nederlandse Kampioenschappen voor Junioren. Ook hoop ik dat ik de limiet kan halen voor deelname aan het WJK op de 200 m en misschien ook wel weer met de 4 x 100 estafette.

Wil je tot slot nog iets kwijt?

Ik wil graag de Vrienden van de Atletiek bedanken dat zij diverse atleten financieel ondersteunen. Ik ben vereerd dat ik één van deze atleten mag zijn! Atletiek is een fantastische sport, waarin ik al veel mooie ervaringen heb mogen meemaken. Op naar het volgende seizoen.

Andrea, bedankt dat je deze ervaringen met ons wilt delen. Wij wensen je ontzettend veel succes met jouw studie en sportcarrière. Wij blijven je volgen!

► C-Spelen en Under16-Event

Na alle WK's en EK's stonden de weken rond de "maandwisseling" augustus/september in het teken van de atleten onder de zestien, vroeger bekend als de C-Jeugd. Op 26 en 27 augustus werden in Amsterdam door AAC voor de 50e maal de C-spelen georganiseerd. Degenen die al eerder bij deze spelen aanwezig zijn geweest, of er zelfs eens aan hebben meegedaan weten, dat het een prachtig, goed georganiseerde wedstrijd is met de hele Nederlandse top aan de start en een sfeer waar atleten door gestimuleerd worden. Zo ook deze jubileumeditie, die onder prachtige omstandigheden werd verwerkt.

Het bewijs dat deze entourage een positief effect heeft laat zich het beste zien aan de hand van het aantal Pr's, dat waren er velen. Nog mooier was dat op maar liefst veertien (!) onderdelen de beste jaarprestatie werd geleverd en op een aantal van deze nummers zelfs meerdere atleten beter presteerden dan de tot 26 augustus geldende beste jaarprestatie. Bij de meisjes werden de beste jaarprestaties gerealiseerd op de 80 en 150 meter, de 300 meter horden, hoog- en verspringen, hink-stap-sprong en 1500 meter steeple. De jongens haalden hetzelfde kunststukje uit op de 100 en 300 meter horden, hoogspringen, hink-stap-sprong, steeple, kogel en speer. Aan beide kanten dus zeven ranglijstverbeteringen, waardoor de mannelijke kant eindelijk eens kon melden dat het deze keer niet weer de dames waren, die met de meeste eer gingen strijken, zoals bijvoorbeeld bij het voetbal of bij de laatste WK's en EK's, waarbij negen van de tien door Nederland behaalde medailles naar vrouwen gingen.

Het gaat te ver om alle goede prestaties hier te noemen, maar één talent moet ik zeker onder de aandacht brengen en dat is N'Ketia Seedo. Veertien jaar en ruim twee maanden oud liep zij op zaterdag de beste vaderlandse prestatie ooit op de 80 meter: 9,65 seconden. Ter vergelijking en voor wat het waard is: Dafne Schippers liep op vijftienjarige leeftijd 10,07. De dag erna toonde zij opnieuw haar klasse door op de 150 meter te winnen in een tijd van 18,36. Alleen Jamile Samuel was ooit sneller, Dafne kwam als C-meisje tot 18,40. Het Jeugdfonds zal N'Ketia zeker blijven volgen. Alle beste jaarprestaties tijdens deze C-spelen werden door het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek beloond met een waardebon voor sportartikelen.

Sneller dan alles en iedereen: N'Ketia Seedo.
(foto's Ed Turk)

Een extra stimulans om goed te presteren was het gegeven dat de nrs. één en twee zich kwalificeerden voor het International Event U16, dat een week later in Assen zou worden gehouden. Tot vorig jaar was deze wedstrijd (al voor de 42e keer gehouden) bekend als C-Interland. Begonnen als een strijd tussen Nederland en Westfalen komen er nu atleten van Nordrhein-Westfalen, RTC Noord Nederland en de nationale ploeg aan de start. In Amsterdam werden de gekwalificeerde atleten direct op de hoogte gesteld door een aantal enthousiaste trainers, vaak oud-Nederlandse kampioenen, die ook in Assen de begeleiding voor hun rekening namen.

In Assen streed "Oranje" voor iedere punt tijdens een mooi programma waarin ook enkele demonstratienummers waren opgenomen, zoals het onderdeel racerunners voor atleten

met een beperking, een 200 meter horden met Nick Smidt en de 1500 meter steeplechase voor meisjes onder de zestien jaar, een vrij nieuw, maar mooi en spectaculair onderdeel.

Mark Heiden: ‘Nederlands record’ op de 100 m horden.

De strijd ging in Assen vooral tussen Nederland en Nordrhein-Westfalen en opnieuw ging Oranje met de hoofdprijs naar huis. Topscorers waren Isiah Emanuelson, die zowel de 100 meter (11,25 sec) als de 300 meter (35,72) won. Een dubbele overwinning was er ook voor Mark Heiden op de 100 meter horden (13,20) en 300 meter horden (40,24), Koen Hoedjes met de kogel (16,11 meter) en de discus (51,82), terwijl Alida van Daalen op dezelfde onderdelen ook de eerste plaats bereikte: kogel met een afstand van 15,15 meter en discus 46,63 meter. De winnende tijd van Mark Heiden op de 100 meter horden was een evenaring van de beste prestaties aller tijden. Jammer dat je het geen Nederlands record mag noemen. Samen met Joris van Gool –ook geen onbekende voor het Jeugdfonds– voert hij deze lijst aan.

Voor degenen, die heel graag cijfertjes vergelijken is in onderstaande tabel aangegeven hoe de verhoudingen tussen Nederland en Nordrhein-Westfalen liggen op de diverse disciplines: De

cijfertjes geven het aantal punten aan dat op de onderdelen is behaald.

Discipline	Nederland		Nordrhein-Westfalen	
	Meisjes	Jongens	Meisjes	Jongens
Sprint	22	21	14	11
Horden	18	22	16	11
Mila	17	22	16	10
Werpen	38	44	34	28
Springen	31	35	33	37
Totaal	126	144	113	97

En opnieuw voor wat het waard is: Nordrhein-Westfalen heeft alleen gewonnen op de springnummers, zowel bij de jongens als de meisjes. De grootste klapper werd gemaakt op de werpnummers. Er zit talent in Nederland, dat mag geconcludeerd worden en zowel in Amsterdam als in Assen was duidelijk dat een goede ambiance stimulerend werkt voor deze jonge atleten. Heel veel vrijwilligers bij de beide AAC’s (AAC – Amsterdam en AAC’61 – Assen) waren op de been. Het Jeugdfonds zal zeker talenten blijven volgen, maar ook organisaties die positief bijdragen aan de ontwikkelingen van de jeugdathleten en

en het laten opdoen van ervaringen door evenementen zoals deze.

Wim van der Krogt

De succesvolle Nederlandse ploeg, geflankeerd door hun begeleiders.

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons fitter, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor 65-plussers.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland advies en ondersteuning.

www.yalp.nl/oudereninbeweging

T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

**Ouderen
inbeweging**

samen op een Olga Commandeur Plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

In het ‘Voor-het-voetlicht’ artikel in de vorige Vriendenband kwam aan de orde, dat Hugo Pont ook nog enige tijd vakgroepcoördinator bij de Atletiekunie is geweest. Het was niet de meest succesvolle periode uit zijn trainersloopbaan. Er werd in zijn ogen niet echt gewerkt aan het opbouwen van topsport. “Het was heel erg van: ieder voor zich en god voor ons allen. In mijn ogen konden wij ons dat in Nederland helemaal niet veroorloven. We moesten een platform atletiek hebben, een coachplatform atletiek. Dat was er niet. Ieder was met zijn eigen toko bezig, maar elkaar zien en helpen was er niet bij. Dat vond ik jammer. Ik ben er een van: dat moet je samen bouwen.”

Hugo Pont (foto Piet Wijker)

Hugo Pont omarmt dat uitgangspunt vooral, sinds hij de Schotse trainer Sandy Ewen heeft meegemaakt, die via het Leo van der Karfonds een week op Papendal was komen meelopen met de horden- en sprintjeugd, waar hij heel goed mee overweg bleek te kunnen. Hugo: “Ewen was in eigen land lid van een team van trainers die met z’n allen verantwoordelijk waren voor een groep atleten, maar er was er steeds maar één die met de atleet praatte. Niet drie, of vier, waardoor zo’n atleet van die vage eh... commando’s krijgt. Dat is de typisch Engelse sportcultuur: een bundel van mensen, een soort ‘body of knowledge’ met één woordvoerder richting de atleet. Dat vond ik heel mooi. En dat miste ik toen bij ons, vond dat jammer.” In Nederland zijn wij, naar het oordeel

van Pont, altijd erg goed geweest in het ondermijnen van de atleet-trainer relatie. “Altijd moest er wel weer iemand tussendoor gaan zitten varen die dan even terloops zei: *nou ja, wat doe jij? Zit je bij die trainer?* Daar snap ik niks van. Daar moeten wij mee ophouden. Doe niet zo arrogant, steek de koppen bij elkaar en zorg voor een ‘body of knowledge’. Zorg dat zo de verzamelde know-how op de atletiekbaan terecht komt en dat de atleet één kanaal kent waardoor hij wordt gestimuleerd en technisch wordt ondersteund. Nederland is toch vooral een land geweest van de meerkamp en de middellange afstand. Daar is dan nu de sprint bijgekomen. Zorg ervoor dat dit niet incidenteel is, maar structureel.”

In zijn huidige rol van beleidsadviseur onderwijs probeert hij die visie te ‘vertalen’ naar de wijze van lesgeven. Hugo: “Zorg bij studenten dat je daar een team van docenten omheen formeert die allemaal iets anders kunnen. Als zo’n team in samenhang zorgt dat de studenten floreren, heb je het goed gedaan. Onderwijs is tegenwoordig meer dan voor de klas staan en vertellen hoe het zit.”

Piet Wijker

Onze jarige Vrienden

Om privacy redenen bij publicatie van de Vriendenband op de website heeft het bestuur besloten om niet meer de adressen en telefoonnummers te vermelden. Deze zijn te vinden in de ledenlijst die iedereen in boekvorm heeft ontvangen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

November 2017

3 Marko Koers (45)	13 Ad Persoons (82)
3 Ellen Joacim-Ort (78)	13 No Op den Oordt (76)
4 Aad Grimbergen (75)	16 Hugo Tijsmans (73)
4 Bob Boverman (73)	17 Jan Vermeulen (77)
6 Hugo de Haan (33)	18 Chris van der Meulen (75)
6 Anita Meijer (71)	20 Hans-Peter Dries (73)
6 Freek Stam (75)	21 Annetien v. Alphen de Veer-Paulen (83)
9 Raymond Heerenveen (69)	27 Eric van Amstel (63)
9 Ed Turk (73)	28 Agnes Popkema-van Wijk (59)
9 Henk Heida (85)	29 Kris Vasse (78)
11 John Schoemaker (70)	30 Anton Leewis (90)

December 2017

1 Ella Hoogendoorn-Deurlo (73)	15 Ineke Bensen-Pérukel (72)
1 Ina Blauw-Scholte (70)	16 Marti ten Kate (59)
3 Jaap van Amsterdam (59)	19 Cobi Körmeling (65)
4 Wim Berkhout (71)	26 Riet van der Enden (68)
6 Bert Huizinga (68)	28 Ton Baltus (52)
7 Ron Popma (76)	29 Peter Nederhand (85)
10 Atie Veltman-Wormsbecher (86)	29 Rudi Verriet (61)
12 Hans van der Kooij (72)	30 Marianne de Schipper-Burggraaf (69)
14 Toos Hofstede-Mutter (80)	30 Hugo Kusters (55)

Onze jarige donateurs/donatrices

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

November

23 Sophia Salet-Hendriks (88)

December

4 Dick Jansen (83)

6 Janny Logger-Bouma (83)

18 Wil van Wieringen-Prins (88)

21 Ria de Bruyn-Koorevaar (79)

23 Riet van Ooyen-Haaksma (74)

26 Jeanne Noordenbos-van Diessen (78)

27 Rob Schuurman (55)

Bijzondere jarige

In zijn voorwoord wijst onze waarnemend voorzitter Melchert Kok erop, dat de getraindheid van mensen die aan bedrijvenlopen deelnemen, in de loop der jaren is toegenomen. Bedrijven bieden hun medewerkers, ter voorbereiding van deelname aan grote evenementen, in samenwerking met gekwalificeerde trainers en trainsters looptrainingen aan.

Marko Koers is tegenwoordig dagelijks bezig met de persoonlijke ontwikkeling van groepen mensen uit het bedrijfsleven. In workshops over vitaliteit of in bedrijfssport programma's.

(foto overgenomen van Fit's Life)

Sporttop' is Marko bovendien mentor van aanstormend sporttalent met als doel om de toppers van de toekomst te behoeden voor de valkuilen waar hij zelf mee heeft geschipperd.

Kortom, Marko Koers, binnenkort 45, is volop bezig om de kennis en ervaring die hij ooit als atleet heeft opgedaan, ten dienste te stellen aan zowel mensen die hun lichamelijke en geestelijke fitheid willen verhogen als aan toekomstig talent. Aangezien hij de komende twee maanden verreweg de jongste is van al onze jarige Vrienden, is hij ditmaal onze bijzondere jarige.

Piet Wijker